

150807-5

„Skutečnosti“ nesmíme nivelizovaně chápat jako buď jsoucí nebo nejsoucí, ale přinejmenším „pravé“ skutečnosti musíme pojímat jako srostlice jsoucího i nejsoucího (spolu růsti či srůstati = *concrescere*), a ovšem zejména jako srostlice nepředmětného a předmětného. To, co právě teď vidíme (nebo jinak vnímáme), není nikdy skutečnost celá, ale za určitých okolností (např. ve hře) ji za „celou“ skutečnost můžeme považovat (resp. ji na „údajně celou“ redukovat). Typickým příkladem je třeba hra v kostky (vrhcáby). Určitým pseudocelkem jsou jednotlivé kostky, ale my můžeme každou ze stran určité kostky považovat za samostatnou skutečnost a připisovat jí určitý význam, který ovšem má jen v té hře. Sama kostka je však umělým útvarem, který má jen svou vnější tvář či podobu, ale žádné „nitro“; jako hrací kostka může být rozpoznána někým, kdo hru (nebo jiné, podobné hry) už zná nebo aspoň hru viděl (sledoval – vidět najednou celou hru je ovšem nemožné).

(150807-5)